

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Iosephina Lvcernensis

**Reiß, Jacob
Tschan, Jacob**

Constantiae, 1658

22. Inveniens Iesum natum, priusquam esset natus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9773

ergo est, & esse debet, inuentorem esse IOSEPHVM.

At quid, inquires, inuēnit illamne, quæ habet de Spiritu sancto? Nequaquam; quia non inuenio, quod semper habeo. At semper habuit Virginem IOSEPHVS ab causas alibi explicatas. Inuenit ergo totum hoc, quod est *habens de Spiritu sancto*. Intellexit nempe IOSEPHVS, concepisse Virginem de Spiritu sancto. Id enim affirmant, Basilii, Theophylact. & alij non multo post citandi, imò etiam citati suprà, cùm causæ dubitationis IOSEPHO subortæ sunt. In re autem, in qua ne ipsi quidem Patres conueniunt, licet vtique opinionem eligere, quæ cum honore personæque IOSEPHI magis consistit.

ELOGIUM XXII.

IOSEPH

Inueniens IESVM natum, priusquam esset natus.

ELogio huic, vti alijs multis, viam, etiam Matthæus, aperuit cap. I. v. 20. *Quod enim natum est, de Spiritu sancto est.* Quæ quidem verba, propterea paradoxa videri possunt, quia si tempus, in quo prolata sunt, inspicias, dicunt, id natum esse in Virgine, quod nondum est natum. Nempe non solum ille dicitur natus, qui, vel totus, vel principaliter aliâ quâ parte euasit extra vterum matris, sed etiam ille, qui

qui adhuc eidem vtero inclusus habet omnia ad essentiam hominis requisita. At habuit hæc omnia & quidem in valde eminenti gradu IESVS Virgini inclusus, vt ex supra dictis colligi potest. Ergo iam tum natus dici potest, priusquam erat natus illo priore modò.

Sed fortè non meministi satis, quomodo habuerit omnia, repetam breuiter ea, quæ dixi, & addam alia, quæ ex Theologorum placitis, iudico, Christum, simul ac Virgo vocem creantis Dei, fiat, pronunciauit, accepisse. Igitur accepit Christus in 1. instanti Physicò temporis à Deo definitò corpus perfectè organizatum, etiam quoad formas partiales propriè tales ex hypothesi quòd dentur, mihi olim probatà. 2. Corpus animatum vnicà rationali animà eiusdem nobiscum essentiæ & individualis perfectionis. 3. Idem assumptum à Verbo. Cum enim verbum præexistat, per se subsistens, & humana natura sic non præexistat, sitque propterea verbum infinitè excedens naturam hanc, verbum ipsum assumpsisse dici debet, natura autem, exinaniuisse. 4. Idem instructum thesaurò sapientiæ, gratiæ, virtutum & gloriæ, iure & actu possesso, prout is conuenit Capiti totius humani generis, etiam quoad visionem beatificam. 5. Idem passibile & mortale, subiectum Legi diuinæ reuelatæ etiam per scientiam infusam, circa substantiam mortis pro nobis peccatoribus redimendis tolerandæ.

Vides ergo, quid sit illud, quod inuenit IO-

E 5

SEPHVS

SEPHVS, omne scilicet bonum est, Deus-homo, in quò, vt loquitur Apost. ad Coloss. 2. v. 3. *Sunt omnes thesauri Sapientia, & scientia absconditi.* Et v. 9. *in quo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter.* Et v. 10. *qui est caput omnis principatus & potestatis.* At fieri nequit, vt hoc tali tantòque thesauro pretiosior inueniatur. Debet ergo IOSEPHI, qui inuenit, felicitas, esse omnibus felicitatibus felicior.

At duo sunt, quæ litem inuentori isti mouere possint. 1. An fortuitò inuenerit. Est enim, vt S. Thom. in 1. Matth. notat, *inuentio eius rei, de qua non sperabatur*; siue vt Iurisconsulti in lib. 3. §. vlt. ff. de iure fisc. l. 1. C. de thesauro l. 10. habent, *quæ fortuitò, & operâ non datâ obtinetur.* At ideo vir in mulierem consentit, quia fructum de arbore quærit, matrimonij vsu. 2. An inuenerit in fundò suò; vel publicò; aut alienò. Hæc igitur duo meritò decidenda sunt.

Ac 1. quidem affirmo, IOSEPH propriè fortuitò inuenisse. Nam 1. nec sperauit aut sperare potuit thesaurum hunc homo; Deo & hominibus per opificium fabrile intentus. Nec 2. operam ullam adhibuit, qualis adhiberi ad hunc finem ab ijs, qui matrimonio illigantur, solet. Remota autem cura in inuentionibus iuxta est.

Circa 2. fateor dubitari posse, annon fuerit MARIA Virgo publicus potius fundus totius humani generis; vel omnino proprius, Verbi incarnati, totiùsve Trinitatis, in quo sibi bene complacuit. In qua re vnusquisque sanè arbitrato suo sapiat.

piat. Atego, cui claritas imprimis adamatur, candidè fateor, etsi negari non possit diuersò respectu **MARIAM** esse fundum publicum, & proprium; proprium tamen fundum esse etiam **IOSEPHI**. Est enim **IESVS** non solum thesaurus in fundò plusquam dotali, **MARIA** inquam, sed etiam fructus Horto concluso per matrimonium comparate naturaliter cohærens.

ELOGIUM XXIII.

IOSEPH

Ab ipso Deo iussus manere cum **MARIA**
Coniuge sua.

Relinqui **IESVS** **MARIAM** Matrem suam à nobis, non sustinet. Ideo enim nondum natus Gabriele internunciò; **IOSEPH**, inquit, *Fili David noli timere accipere **MARIAM** coniugem tuam: & in cruce cum morte luctans, ad Ioannem, ecce, inquit, mater tua.* Sed hæc non pensant Hæretici nostri, qui non secus, ac Sagæ, initiò statim, abiurant **MARIAM** & Sanctos, planè vt videas, eos à Spiritu Christi procul abesse.

Hic tamen vltèrius progredi nolo, qui præsentem laborem vni præcipuè **IOSEPHO** consecraui. Is nunc mihi minus sanctè decenterque tractari videtur ab ijs Catholicis Doctoribus, qui ipsum docent, **MARIAM**, licet grauidam, ritèque desponsatam dimittere voluisse, propterea, quòd Castitati
eius,